

BART MOEYAERT
IEMANDS

MET TEKENINGEN VAN KORNEEL DETAILLEUR

LIEF

QUERIDO

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2013

DEEL I
WEES NOOIT MOE
(DAN OVERKOMT U NIETS)



Het is waar wat wordt verteld.
Benjamin Popov was geen held.
Benjamin Popov was gewoon
iemand's lief en iemand's zoon.
Hij was moe.
Hij was echt ontzettend moe.

Net als je alles hebt gehad
ben je een vogel voor de kat.

Kop op en kin omhoog.
Zo'n tijd was het.
Wie doodging werd begraven.
Wie een wond had werd verpleegd.
Als je been eraf geschoten was
mocht je huilen van de pijn,
maar daarvan groeide niets weer aan.
Dus hup.
Cheer up.
De oorlog was nog niet gedaan.

Benjamin Popov bofte.
Hij mocht een halve maand naar huis.
Dat was niet langer dan twee weken,
maar het klonk beter.



Hij ging op weg
en keek niet om.
Het licht was vriendelijk,
zodat hij met het blote oog kon zien
waar in het veld
nog andere soldaten
onderweg naar huis
de moed erin hielden.
Ze stapten net als hij
onder de weidse lucht door.
Er hingen maar twee wolken in.
Vanuit het stof stegen
de droge stemmen op
van stappende soldaten:
we hebben dorst, dorst, dorst
en heimwee.

Meer nog dan naar water
snakken soldaten
naar hun moeder en hun vader,
naar de boter op het brood
die nergens beter smaakt
dan thuis.

En naar de hond.
Zal hij zitten wachten
bij het hek,
zoals het in de brieven stond?
Van één gedachte
schijnen soldaten bang te zijn.

Als die hen overvalt,
gaan ze gebogen lopen,
omdat hun hart dan
zwaarder weegt dan eerst.
De gedachte heeft er stenen
overheen geschoven.

De breedste kerels
zakken zuchtend
door hun benen.

Ze fluisteren:

'M'n lief, m'n lief,
wacht je nog steeds op mij?'

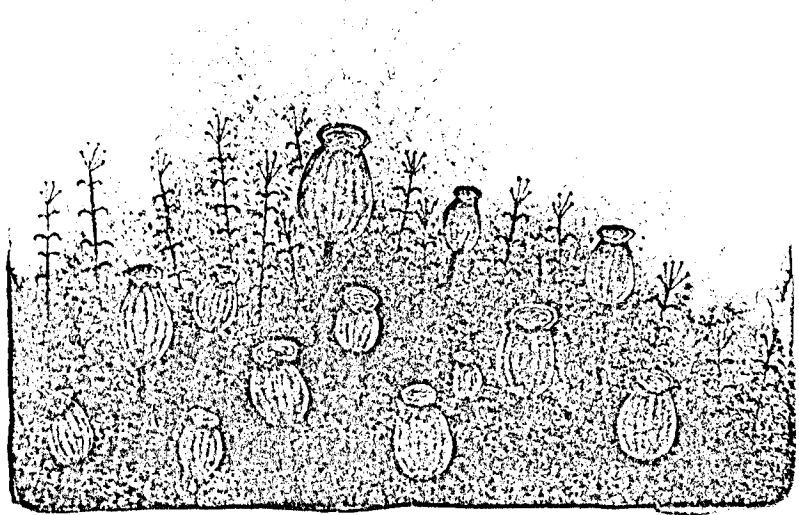
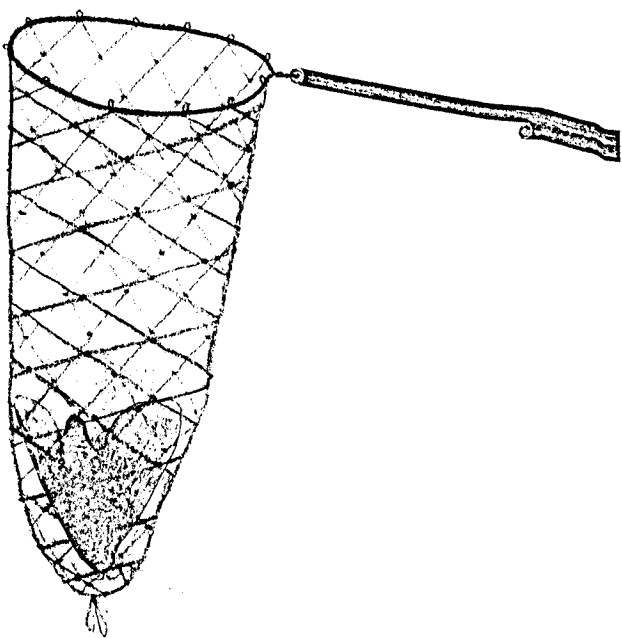
Tijdens windstille nachten
is dat de bries.

Op zoek naar troost
trekken ze
hun rugzak open.
Wat ze bezitten leggen ze
in hun schoot.
Veel is het nooit.
Een medaillon dat hen
voor het ergste behoedt.
Een doekje tegen het bloeden.
Een spiegel waar de glans af is.
Een schrift, onder de vlekken,
waarin de oorlog staat beschreven.
Een stukgelezen brief
bij een stukgezoende foto
van 's werelds mooiste meisje
met — dat valt nog af te wachten —
's werelds grootste geduld,
en tot slot: haar lievelingstrui.
Lang is hij heerlijk
blijven ruiken,

maar op een keer
was de geur op.
Sindsdien slaat de gedachte toe
zodra hij kan.
Er is haast geen kruid
tegen gewassen.
Soldaten gaan ertegenin
door uit volle borst te zingen,
iets schels te fluiten,
of hun verlangen en verdriet
door hun harmonica
weg te blazen — als ze
een harmonica hebben.
M'n lief, m'n lief,
ik kom eraan.

Zowat alles wat
Benjamin Popov bezat
kostte niks.
Hij had een goed humeur,
een prettig karakter
en veel doorzettingsvermogen.
Verder stak in zijn rugzak

het voorspelbare:
het medaillon, het verband,
de spiegel en het schrift,
de stukgelezen brief
en de foto van z'n lief, z'n lief.
Een mondharmonica bezat hij niet,
maar onder in de zak
bewaarde hij,
gewikkeld in
de lievelingstrui die
lang naar bloemen had geroken
maar op een dag niet meer,
zijn viool uit Krakau.
Weinig waard.
Gekocht voor een habbekrats.
Zo klonk hij ook.
Habbekrats.
Maar als de snaren waren gestemd
wist Benjamin het lawaai
om te toveren in muziek
die voor hem uit het pad af liep.
Alsof de klank alvast
het goede nieuws bracht
van zijn thuiskomst.



Het duurde nooit lang
of zijn hart huppelde
erachteraan.

Zijn verlangen
botste op een man.
Hij stond midden op het pad
met zijn armen open.
Zijn kop was roodverbrand
en om zijn handen zaten wanten,
alsof het voor hem altijd tegelijk
zomer en winter was.
Met een vlindernet waarin
een dode mot hing
wees hij in de richting
van Benjamins hals.
Hij zei: 'Van mij.'
'Dat dacht ik niet,' zei Benjamin.
'Verkoop hem dan.'
'Geen sprake van.'
'Een ruil misschien?'
'Eerst zien waarvoor.'
Dat lijkt me slim.